

Miquel Barceló, Pintures de 1985 a 1987

Barceló, Barcelona

Ajuntament de Barcelona

Aquesta exposició, que aplega prop de cinquanta pintures realitzades entre 1985 i 1987, es presenta sota la forma d'un diàleg entre l'obra del jove artista mallorquí i les obres i objectes escollits en les col·leccions públiques de la ciutat de Barcelona.

L'organització d'aquesta manifestació ha estat confiada al capcMusée d'art contemporain de Bordeus. Des de fa uns anys existeix una estreta col·laboració entre Miquel Barceló i el Museu de Bordeus: nombroses obres de l'artista han estat adquirides pel museu des de 1982, la seva primera gran exposició fou presentada a Bordeus l'any 1985.

El projecte d'aquesta exposició es divideix en dues parts: la primera reuneix trenta obres realitzades durant els tres darrers anys. Aquestes obres són agrupades per temes il·lustrant les preocupacions actuals de l'artista i permeten seguir l'evolució de la seva pintura durant aquest període.

La segona part confronta obres i objectes dels museus de Barcelona en unes pintures realitzades durant l'estiu per Miquel Barceló, especialment per a aquesta exposició.

Fitxa tècnica
de l'exposició

<i>Títol:</i>	Barceló, Barcelona Miquel Barceló. Pintures de 1985-1987
<i>Comissari:</i>	Jean-Louis Froment
<i>Coordinació:</i>	Marc Sánchez Antònia Maria Perelló
<i>Disseny:</i>	capcMusée d'art contemporain, Bordeus
<i>Muntatge:</i>	Panorama. Equip de Comunicació, S. A.
<i>Lloc:</i>	Antic Teatre de la Casa de la Caritat C. Montalegre, 5. Barcelona
<i>Dates:</i>	del 27 novembre 1987 al 24 gener 1988
<i>Horari:</i>	de 10 a 14 i de 16 a 20 hores Diumenges tarda i dilluns matí, tancat

D.D. *¿Per què s'ha triat Barcelona?*

J.L.F. Veure la pintura de Miquel Barceló a Barcelona, només per l'al·literació dels noms ja hi ha la temptació d'un projecte visual, ¿no? No s'ha de pensar de cap manera que la cultura catalana sigui el lloc de reflexió exclusiu d'aquest artista. Això seria un disbarat total. Però aquesta cultura és efectivament el "paisatge" a l'interior del qual ha entrat en coneixement amb el seu treball de pintor.

D.D. *¿Quin és, segons tu, el significat de les associacions entre els quadres de Miquel Barceló i els objectes triats als museus?*

J.L.F. L'exposició, que, al meu veure, és la unitat primordial de comunicació de l'art, està subjecta a regles d'organització visual que banalitzen la pluralitat de sentits de què l'art és portador. L'exposició té un llenguatge que, per a nosaltres, la gent de museus, és un autèntic mitjà d'expressió. En aquest projecte, "Barceló, Barcelona", tenim la voluntat d'expressar l'art en termes de cultura i de proposar una lectura "transversal" desplaçada dels codis històrics tradicionals i acceptats. És en aquest sentit que hem decidit organitzar visualment el que és impensable segons unes regles. De fet, mostrem l'invisible. I això m'agrada.

D.D. *¿Consideres el muntatge d'aquesta exposició (i en general de totes les exposicions) com una monografia visual de l'obra de l'artista?*

J.L.F. El que és estimulants és que certs artistes provoquen situacions museogràfiques, igual com els professionals dels museus provoquen situacions artístiques. Per mi, el museu és un lloc d'invenció a l'interior del qual tinc sempre ganes d'aprofundir-ne i de renovar-ne tant les estructures com els mètodes de comunicació.

D.D. *¿El museu és un instrument que utilitzes per realitzar una visió?*

J.L.F. ¡Això seria insuportable per a l'artista i el públic! El museu és un lloc de presa de paraula on no està prohibit que proposis la teva visió de l'art... És efectivament el que fem tots en triar, en construir tal o tal altre programa. Vull dir: construir les teves eleccions a fi de passar a l'acte públic de la mirada.

D.D. *¿Com s'ha perfilat la idea d'aquesta exposició?*

M.B. Feia temps que tenia ganes d'efectuar amb Jean-Louis Froment una exposició que associés el meu treball amb objectes culturals amb un significat particular a la meua memòria. Primer havíem pensat realitzar-la a Bordeus, però diverses raons van dur-nos a optar per Barcelona; una d'elles ha estat l'interès de l'Ajuntament de la ciutat per exposar la meua obra.

Només la idea d'exposar dins les parets d'una antiga casa de caritat que esdevindrà el Museu d'Art Contemporani em va seduir de seguida. D'altra banda, tenim la seguretat de no haver-nos d'enfrontar a les exigències tècniques dels museus molt grans, amb la qual cosa ens beneficiem d'una llibertat d'acció interessant. L'exposició està disposada finalment en dos pisos.

El primer està consagrat a les meves pintures de 1985 en endavant.

El segon comporta una sèrie d'objectes triats en diferents museus de Barcelona.

D.D. *¿Quins són concretament aquests objectes?*

M.B. Són d'una gran diversitat, però tenen tots una afinitat significativa amb les imatges que jo utilitzo contínuament.

Constitueixen una via paral·lela al meu propi avançament.

Són restes arqueològiques, objectes del Museu Etnològic, d'història natural.

L'elecció procedeix d'una certa forma d'irracionalitat que també es troba a la meua pintura.

D.D. *¿Quina és la teva veritable afinitat amb Barcelona?*

M.B. Hi vaig fer el meu aprenentatge com a artista, és també, en art, una ciutat de grans possibilitats.

D.D. *El teu món pictòric és un món que ens permet tenir una visió molt precisa i real dels objectes, però cada objecte té el seu propi significat i porta en ell una transposició, una metàfora del passat.*

M.B. Cal que d'una manera o altra sigui transfigurat. La meua pintura no és naturalista. Intento arribar a una irrealitat total conservant el poder de la imatge.

